

Sygn. akt III Ca 943/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SSO Anna Hajda

Protokolant Wioletta Matysiok

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa M. G. (1) i M. G. (2)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 9 lutego 2016 r., sygn. akt I C 899/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powoda M. G. (1) kwotę 600 złotych (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;**

3. **zasądza od pozwanej na rzecz powódki M. G. (2) kwotę 600 złotych (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Anna Hajda

Sygn. akt III Ca 943/16

UZASADNIENIE

M. G. (2) pozwem z dnia 23 marca 2015 roku wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

M. G. (1) pozwem z dnia 23 marca 2015 roku wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, iż zawarli z pozwaną umowę w oparciu o którą w dniu 1 września 2014 roku pozwana zobowiązała się do przewozu lotniczego powodów na trasie H. – K.. Podnieśli, iż lot miał opóźnienie w wysokości 4,5 godzin. Strona pozwana pomimo wezwania do zapłaty nie uregulowała roszczenia.

W oparciu o pozew M. G. (2) przeciwko pozwanej Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wydał w dniu 31 marca 2015 roku nakaz zapłaty sygn akt I Nc 2453/15.

W oparciu o pozew M. G. (1) przeciwko pozwanej Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wydał w dniu 31 marca 2015 roku nakaz zapłaty sygn akt I Nc 2450/15.

Strona pozwana zaskarżyła nakazy zapłaty w całości wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podniosła, iż do opóźnienia lotu (...) (...) z dnia 1 września 2014 r. doszło w następstwie zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności, którym pozwana nie mogła zapobiec pomimo podjęcia racjonalnych środków. Wskazała, iż opóźnienie przylotu rejsu (...) w dniu 1 września 2014 r. do lotniska (...) wyniosło około 4, 5 godziny, zaś przyczyną tego opóźnienia były złe warunki meteorologiczne panujące tego dnia na lotnisku (...), a zatem okoliczności od niej niezależne, którym nie mogła zapobiec. Podniosła, iż do wykonania niniejszego rejsu zaplanowany był samolot pozwanej o znakach rejestracyjnych SP- (...). Zgodnie z rozkładem pozwanej na ten dzień, bezpośrednio przed skarżonym lotem na trasie (...) [gdzie lot (...) miał oznaczenie (...), a lot (...) oznaczenie (...)], SP- (...) miał zaplanowany rejs nr (...) (...) (...) na trasie (...) (Z., Republika Grecka- K.). Rejs (...) był gotowy do lotu z (...) czasie i wystartował w planowy rejs do (...) bez opóźnienia, musiał jednak zostać przekierowany do lotniska K. z powodu złych warunków atmosferycznych panujących w tym czasie na lotnisku (...). Przekierowanie samolotu SP- (...) do K. spowodował konieczność przebazowania samolotu do (...), aby stamtąd wykonać zaplanowane rejsy, w tym rejs (...) ((...) (...)). Pozwana podniosła, iż przebazowanie samolotu SP- (...) do (...) nastawiło niezwłocznie po odnotowaniu poprawy warunków meteorologicznych na tym lotnisku.

Zarządzeniem z dnia 11 września 2015 roku połączono do wspólnego rozpoznania sprawę z powództwa M. G. (2) sygn I C 899/15 (I Nc 2453/15) ze sprawą z powództwa M. G. (1) sygn akt I C 955/15 (I Nc 2450/15).

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach zasądził od pozwanej na rzecz każdego z powodów kwoty po 400 euro z ustawowymi odsetkami od dnia 23 marca 2015 roku oraz kwoty po 651,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą tej treści rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy.

Powodowie mieli odbyć w dniu 1 września 2014 roku przelot na trasie H. ((...)) – K. ((...)) wykonywany przez pozwaną lotem oznaczonym jako (...). Pierwotną godzinę wylotu ustalono na 11.50 w dniu 1.9.2014 roku. Faktyczny start lotu nastąpił w tym dniu o godzinie 16.30. Odległość między lotniskiem H., a lotniskiem K. – P. mierzona po ortodromie wynosi 1.752 km, a czas lotu to około 2 godziny 30 minut.

Do wykonania rejsu powodów zaplanowany był samolot pozwanej o znakach rejestracyjnych SP- (...). Zgodnie z rozkładem pozwanej na ten dzień, bezpośrednio przed skarżonym lotem na trasie (...) (gdzie lot (...) miał oznaczenie (...), a lot (...) oznaczenie (...)), samolot SP- (...) miał zaplanowany rejs nr (...) (P7) (...) na trasie (...) (Z., Republika Grecka- K.). Rejs (...) był gotowy do lotu z (...) czasie i wystartował w planowy rejs do (...) bez opóźnienia. Rejs został przekierowany do lotniska K. z powodu złych warunków atmosferycznych panujących w tym czasie na lotnisku (...). Przekierowanie samolotu SP- (...) do K. spowodował konieczność przebazowania samolotu do (...), aby stamtąd wykonać zaplanowane rejsy, w tym rejs (...) (P 7 (...)) co nastąpiło po odnotowaniu poprawy warunków meteorologicznych na tym lotnisku.

Pismem z 11 grudnia 2014 roku powodowie wezwali pozwaną do wypłaty odszkodowania w kwocie 400 euro w terminie 7 dni.

W tak ustalonym stanie faktycznym zważył Sąd Rejonowy, iż poza sporem w sprawie był fakt opóźnienia startu lotu powodów w dniu 1.9.2014 roku o ponad 3 godziny. Sporna natomiast była ocena czy opóźnienie to spowodowane było okolicznościami za które pozwana ponosi odpowiedzialność.

Wskazał Sąd I instancji, że zagadnienia dotyczące możliwości dochodzenia odszkodowania za opóźniony lot uregulowane zostały przepisami unijnymi i zawarte są w Rozporządzeniu nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i

Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie nr 295/91.

Zgodnie zaś z art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania lotu, pasażerowie których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, chyba że: i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu, ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu, lub (...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania do powyższego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie: w wysokości 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1 500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1 500 do 3 500 kilometrów. Z kolei w art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/04 wskazano, że przewoźnik zwolniony jest obowiązku wypłaty rekompensaty, jeżeli może dowieść, iż odwołanie lotu zostało spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć, mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Zryczałtowane odszkodowanie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004, przysługuje pasażerom nie tylko lotów odwołanych, ale i opóźnionych. Sądy państw członkowskich nie powinny przyjmować innej wykładni przepisów prawa wspólnotowego niż przyjęta przez ETS w podobnych sprawach. Odnosząc się do zarzutu pozwanej, iż opóźnienie rejsu było spowodowane wystąpieniem nadzwyczajnych okoliczności Sąd Rejonowy uznał, że pozwana nie wykazała aby opóźnienie w realizacji lotu zostało wywołane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości oraz sądów krajowych jednolicie przyjmuje się, że w przypadku transportu lotniczego cechę „nadzwyczajności” ma tylko takie zdarzenie, które nie tkwi w istocie normalnego wykonywania działalności danego przewoźnika lotniczego i nie poddaje się jego skutecznej kontroli ze względu na swój charakter lub źródło.

Wskazał Sąd Rejonowy na okoliczność, że do sądu krajowego należy, sprawdzenie, czy okoliczności, na które powołuje się przewoźnik lotniczy będący stroną postępowania przed sądem krajowym, są następstwem zdarzeń, które nie wpisują się w ramy normalnego wykonywania działalności danego przewoźnika lotniczego i nie pozwalają mu na skuteczne nad nimi panowanie. Sąd orzekający rozpoznając tę kwestię nie jest przy tym związany w żaden sposób decyzjami wydanymi przez organ administracyjny odpowiedzialny za wykonanie postanowień Rozporządzenia, jak również okolicznościami i ich oceną dokonaną na etapie wydawania tych decyzji co do istnienia bądź nieistnienia nadzwyczajnych okoliczności. Nadto wskazać należy, iż decyzja (...) na jaką powołuje się pozwana dotyczy lotu (...) innego niż lot powodów.

Za nadzwyczajną okoliczność – w ocenie Sądu I instancji - nie można uznać warunków pogodowych jakie uniemożliwiały planowane wykonanie operacji lotniczych dotyczących nie lotu powodów ale lotu wykonywanego przez ten sam statek powietrzny wcześniej w ramach rotacji połączeń. Oczywistym jest, iż gdyby warunki atmosferyczne uniemożliwiające wykonanie operacji lotniczej dotyczyłyby bezpośrednio lotu powodów stanowiłoby to okoliczność egzogeneracyjną pozwalającą na skuteczne uwolnienie się od odpowiedzialności. Tymczasem w stanie faktycznym niniejszej sprawy warunki te nie dotyczyły nawet lotu bezpośrednio poprzedzającego lot powodów a lotu jeszcze wcześniejszego w rotacji. Zważywszy na szczególne warunki, w jakich odbywa się transport lotniczy przewoźnicy powietrzni są stale narażeni - w ramach prowadzonej działalności - na rozmaite problemy związane z warunkami pogodowymi. W tej sytuacji opóźnienie lotu powodów upatrywać należy w przyczynach związanych z organizacją i funkcjonowaniem przewoźnika lotniczego jako przedsiębiorstwa. Przewoźnik lotniczy na etapie

planowania lotów powinien był zorganizować je w taki sposób, by warunki pogodowe czy też awaria dotycząca jednego z lotów (samolotów) nie wpływała negatywnie na pozostałe obsługiwane połączenia lotnicze.

Na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 [przewoźnik lotniczy] ma obowiązek podjęcia wszelkich rozsądnych środków w celu uniknięcia nadzwyczajnych okoliczności, powinien więc na etapie planowania lotu – w szczególności gdy organizuje kilka lotów „jeden po drugim” jedną maszyną w ramach rotacji - wziąć pod uwagę ryzyko opóźnienia związanego z ewentualnym zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności w odniesieniu do któregoś lotu w ramach rotacji. W szczególności w celu uniknięcia tego, by każde opóźnienie, nawet nieznaczne, wynikające z zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności w odniesieniu do lotu wcześniejszego nie prowadziło w nieunikniony sposób do odwołania bądź opóźnienia lotu czy też lotów kolejnych w rotacji. Rozsądny przewoźnik lotniczy powinien rozplanować swe zasoby we właściwym czasie, w celu dysponowania określoną rezerwą czasu, aby być w stanie, w miarę możliwości, wykonać rzeczony lot o czasie po ustaniu nadzwyczajnych okoliczności. Jeżeli przewoźnik lotniczy nie dysponuje żadną rezerwą czasu i organizuje loty w ramach rotacji na przysłowiową „zakładkę”, nie można uznać, iż podjął on wszystkie racjonalne środki przewidziane w art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004. Zauważył przy tym Sąd Rejonowy, że tworząc przepisy rozporządzenia będącego podstawą dochodzenia odszkodowania za opóźniony lot ustawodawca europejski nie przyznał tego prawa w przypadku każdego nawet najmniejszego opóźnienia lotu lecz niejako wychodząc naprzeciw przewoźnikom lotniczym uwzględnił specyfikę dokonywanych przewozów i możliwe komplikacje z tym związane powodowane usterkami czy też warunkami meteorologicznymi przyznając prawo dochodzenia odszkodowania w przypadku opóźnienia startu wynoszącego ponad 3 godziny, dając już tym samym dopuszczalną rezerwę czasową na dokonanie operacji lotniczej. Jeśli przewoźnik pomimo tego dopuszcza się opóźnienia upatrywać należy jego przyczyn właśnie w sposobie organizacji przedsiębiorstwa lotniczego.

Roszczenie odsetkowe co do samej zasady znajduje uzasadnienie w przepisie art. 481 § 1 kc.

Stronę powodową obciążał obowiązek wykazania roszczenia odsetkowego co do zasady i wysokości czyli wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem w konkretnej dacie. Temu obowiązkowi, zdaniem Sądu rejonowego, strona powodowa sprostała. Wykazała, iż przed wszczęciem postępowania przesłano stronie pozwanej wezwanie do zapłaty (czemu pozwana nie zaprzeczyła tym samym przyznając tą okoliczność). Skoro uzasadnia to dochodzenie odsetek od doręczenia wezwania do zapłaty to tym bardziej od dnia wniesienia pozwu.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w pkt 1 i 2 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 98 k.p.c.

Z wyżej wskazanym rozstrzygnięciem nie zgodziła się strona pozwana wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w całości.

Skarżąca zarzuciła naruszenie art. 328 § 2 kpc oraz art. 6 i 232 i art. 3 ust 2 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów poprzez:
- nie odniesienie się w żadnej mierze przez Sąd I instancji do najistotniejszego zarzutu podnoszonego przez pozwaną, jakim był zarzut niewykazania przez powoda źródła swojego roszczenia, który sam w sobie powinien stanowić podstawę oddalenia powództwa; - nieoddalenie powództwa w sytuacji, w której powodowie nie udowodnili podstawowej okoliczności, z której wywodzą skutki prawne, tj. faktu czy stawili się do odprawy oraz czy podróżowali lotem pozwanej, z którego wywodzili swoje roszczenie; - uznanie przez Sąd I instancji za bezsporną podstawowej okoliczności w niniejszej sprawie tj. z jakiego lotu pozwanej powodowie wywodzą swoje roszczenie, podczas gdy okoliczność ta była przedmiotem sporu z uwagi na liczne rozbieżności w pozwie i dokumentach do niego załączonych, uniemożliwiających identyfikację lotu.

Pozwana zarzuciła także: - naruszenie art. 129 kpc w zw z art. 6 ust 3 ustawy o radcach prawnych, a także art. 207 § 6 kpc, art. 217 kpc i art. 309 kpc poprzez oddalenie wniosków dowodowych pozwanej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów, a to depeszy (...) i korespondencji e-mail z uwagi na fakt niepotwierdzenia przez pozwaną w/w dokumentów za zgodność z oryginałem, podczas gdy dokumenty te stanowią wydruki z systemów komputerowych , a

zatem nie wymagają one tego uwierzytelnienia, gdyż dokument taki nie posiada „oryginalnej” formy materialnej, tym samym pełnomocnik pozwanej nie mógł poświadczyć ich za zgodność z oryginałem; - naruszenie prawa procesowego tj. art. 278 kpc oraz art. 505⁷ kpc poprzez oddalenie wniosku pozwanej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu lotnictwa w sytuacji gdy rozstrzygnięcie niniejszej sprawy co do meritum wymagało wiadomości specjalnych; - naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 kpc poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przez Sąd I instancji, w tym także uznanie określonych dowodów za służących wykazaniu okoliczności, z którymi dowody te nie miały de facto związku; - naruszenie prawa materialnego w postaci art. 5.3 Rozporządzenia w związku z Preambułą Rozporządzenia poprzez jego błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie tj. poprzez przyjęcie przez sąd I instancji, że przyczyna opóźnienia lotu P7 na trasie H. – K. z dnia 1 września 2014 roku (złe warunki pogodowe na lotnisku K.) nie może zostać uznana za nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu Rozporządzenia; - naruszenie art. 109 § 2 kpc w zw z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez przyznanie wynagrodzenia adwokackiego w wysokości nieadekwatnej do nakładu pracy pełnomocnika powodów.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa, względnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego na swoją rzecz.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie mogła odnieść spodziewanego skutku wobec trafności zaskarżonego orzeczenia. W ocenie Sądu Okręgowego podnoszone zarzuty naruszenia zarówno prawa materialnego jak i prawa procesowego nie mogły doprowadzić do korekty zaskarżonego rozstrzygnięcia. Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny, wskazał fakty, które uznał za udowodnione oraz dowody, na których się oparł. Z tak ustalonego stanu faktycznego wyprowadził Sąd I instancji trafne wnioski, prawidłowo stosując przepisy prawa. W żadnym wypadku nie można podzielić stanowiska skarżącej w przedmiocie naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 328 § 2 kpc. W tym miejscu zaznaczyć należy, że zarzut naruszenia dyspozycji art. 328 § 2 kpc może doprowadzić do korekty zaskarżonego orzeczenia wyłącznie w sytuacji gdy pisemne motywy zaskarżonego rozstrzygnięcia są tego rodzaju, że nie pozwalają na dokonanie kontroli instancyjnej, gdyż nie jest możliwe prześledzenie toku rozumowania i motywacji, którą kierował się sąd I instancji wydając zaskarżone rozstrzygnięcie. W rozpatrywanej sprawie z pewnością nie mamy do czynienia z taką sytuacją, a motywy zaskarżonego orzeczenia poddają się kontroli instancyjnej.

Z kolei odnosząc się do zarzutu naruszenia dyspozycji art. 233 kpc wskazania wymaga, że Sąd odwoławczy ma ograniczone możliwości ingerencji w ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji. Ewentualna zmiana tychże ustaleń może być dokonywana zupełnie wyjątkowo, w razie jednoznacznej wymowy materiału dowodowego oraz oczywistej błędności oceny tegoż materiału. Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. T. przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności rozpoznawanej sprawy nie sposób przypisać Sądowi Rejonowemu uchybień wskazanych powyżej, które uprawniałyby do ingerencji w treść poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych. Dokonując kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś wiążąc wnioski wypływające z treści vouchera wystawionego na powoda i treścią zeznań samych powodów nie sposób nie podzielić stanowiska Sądu Rejonowego, sprowadzającego się do ustalenia, że powodowie odbyli lot na trasie H. – K. w dniu 1 września 2014 roku oznaczony jako (...). Z wyżej wskazanych powodów zarzuty dotyczące naruszenia dyspozycji art. 6 kc, art. 232 kpc i art.3 ust 2 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11

lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów nie mogą się ostać, jako że w ocenie Sądu Okręgowego powodowie sprostali obowiązkowi udowodnienia faktu odbycia wskazanego wyżej lotu.

Nie może także odnieść skutku zarzut dotyczący naruszenia art. 129 kpc w zw z art. 6 ust 3 ustawy o radcach prawnych, a także art. 207 § 6 kpc, art. 217 kpc i art. 309 kpc. Na rozprawie w dniu 15 grudnia 2015 roku pełnomocnik strony pozwanej złożył zastrzeżenie w trybie art. 162 kpc wyłącznie w odniesieniu do decyzji Sądu polegającej na oddaleniu wniosku dowodowego w przedmiocie dowodu z opinii biegłego. Zatem strona pozwana utraciła prawo do powoływania się na uchybienia sądu dotyczące oddalenia pozostałych wniosków dowodowych.

Podziela Sąd Okręgowy stanowisko Sądu I instancji o nieprzydatności w niniejszym postępowaniu dowodu z opinii biegłego. Dowód ten został powołany przez skarżącą w celu potwierdzenia złych warunków pogodowych na lotnisku w P. , które w ocenie pozwanej stanowić miały o zaistnieniu nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków. Powtórzyć zatem wypada za Sądem Rejonowym, że kwestia dotycząca warunków panujących na lotnisku w P. była niesporna, natomiast ocena czy w konkretnych okolicznościach stanowiła o zaistnieniu okoliczności nadzwyczajnych pozostawiona została kompetencji Sądu. Brak zatem podstaw do przyjęcia, że rozstrzygnięcie sporu w niniejszym postępowaniu wymagało wiadomości specjalnych, słusznie więc wniosek dowodowy pozwanej został oddalony.

W pełnym zakresie podziela Sąd II instancji rozważania Sądu Rejonowego w zakresie w jakim wskazuje Sąd I instancji na brak podstaw do przyjęcia, że przyczyny opóźnienia lotu, który odbyli powodowie spowodowane zostały nadzwyczajną okolicznością, której nie można było uniknąć mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków. Rozważania te Sąd Okręgowy przyjmuje za swoje, nie ma więc potrzeby powtórzenia ich przytaczania.

Dokonując oceny trafności ostatniego zarzutu apelacyjnego nie znalazł Sąd Okręgowy podstaw do jego uwzględnienia. Poza sporem pozostaje, że powodowie w trybie przedprocesowym zwracali się do skarżącej o wypłatę odszkodowania, a wobec stanowiska pozwanej zmuszeni byli wystąpić na drogę postępowania sądowego w celu dochodzenia swoich praw. Bez wątplenia także roszczenia powodów musiały być dochodzone odrębnymi pozwami, a każdy z powodów niezależnie udzielił pełnomocnictwa procesowego reprezentującemu go adwokatowi. Zatem powodowie ponieśli z tego tytułu określone koszty, które stosownie do treści art. 98 kpc, pozwana jako przegrywająca proces, obowiązana jest im zwrócić.

Reasumując powyższe, apelacja pozwanej, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu, stosownie do treści art. 385 kpc.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do jego wyniku, na zasadzie art. 98 kpc oraz § 2 pkt 3 w zw z § 10 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.)

SSO Anna Hajda